

מ"ת 27047/01/21 - מדינת ישראל נגד מחמד חמד

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כבוד השופט מרים ליפשיץ-פריבס

מ"ת 27047-01-21 ישראל נ' חמד
המבקשת
נגד
המשיב
החלטה

1. לפני בקשה להארכת תוקף התנאים המגבילים שנקבעו בהחלטה מיום 7.1.21 לשחרור המשיב לחלופת מעצר, במעצר בית מלא בירושלים, עד תום ההליכים המשפטיים נגד המשיב.

2. בהחלטה מיום 7.1.2021 (להלן: "ההחלטה") הורה בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופט א' סילברמן) על שחרורו של המשיב למעצר בית מלא בבית חנינא בירושלים בפיקוח מלא של מפקח שאושר על ידו; העמדת בטוחות כספיות - בהפקדה בסך של 10,000 ₪ וחתימה של שני ערבים על ערבות עצמית בסך של 50,000 ₪ כל אחד. עוד נאסר על המשיב, ליצור קשר עם מי מיתר המעורבים בפרשייה המיוחסת לו בכתב האישום.

כתב האישום:

3. כתב אישום הוגש לבית משפט זה נגד המשיב ושני נאשמים אחרים. למשיב, מיוחסת עבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), בצוותא עם הנאשמים האחרים. האישום האחר, מייחס לו עבירה לפי סעיף 413 י. לחוק, בקבלת רכב גנוב מידי מעורב אחר שהביאו אליו.

כתב האישום מגולל את השתלשלות האירועים, בגניבה משכונת פסגת זאב של רכב, מסוג מאזדה 6, שצבעו שחור, שבבעלות המתלונן (להלן: "הרכב"). הגניבה, נעשתה ע"י נאשם 1 (להלן: "מועאד"), אחי המשיב, באמצעות מפתח שנאשם 2 (להלן: "באסל") מסר למועאד. הלה, העביר את הרכב למחנה פליטים קלנדיה, יחד עם שני אחרים. הרכב, נמסר למשיב, שנאמר בכתב האישום כי כינויו "קיתו".

4. על פי כתב האישום, בחיפושי המתלונן אחר הרכב הגיע למתווכים, שפנו לבאסל לבירור אם ידוע לו על מקום הימצאותו. באסל הודיע למשיב ולמועאד על חיפושי המתלונן אחר הרכב. השניים, הנחו את באסל להודיע למתלונן, כי אם תנאי להחזרת הרכב לידי, בתשלום לנאשמים בסך של 20,000 ₪. עוד אמרו לבאסל, שיש ליידיע את המתלונן על ידיעתם שהרכב ללא כיסוי ביטוחי. באסל מילא אחר ההנחיות ובסופו של משא ומתן שנוהל בינו ובין המתווכים והמתלונן, שילם המתלונן סך של 17,000 ₪. משכך, הוסע הרכב למחסום קלנדיה ע"י מועאד ובאסל (ושני אחרים) והוחזר למתלונן ע"י אחד מהם, בהיותו רעול פנים. למשיב שולם סך של 1,000 ₪ מכספי הכופר (כהגדרתו בכתב האישום). בכך, היה משום

ביצוע של עבירה של סחיטה באיומים, בצוותא.

טענות הצדדים:

5. המבקשת טוענת כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת כתב האישום וקמה עילת מעצר של מסוכנות בעבירות המיוחסות למשיב בפרט, עבירת הסחיטה באיומים ונוכח עברו הפלילי המכביד.

במסגרת הדיון הוסיף ב"כ המבקשת וטען, כי קיים גם חשש להימלטות המשיב והחקירה, בעניין מעורבים אחרים שטרם נעצרו, ברת שיבוש.

לפיכך ובהתאם לסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות-אכיפה-מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים") ביקש כי אורה על הארכת תנאי השחרור שנקבעו בהחלטה, עד תום ההליכים המשפטיים.

6. ב"כ המשיב, חלק על קיומן של ראיות לכאורה. לחלופין טען, להיותן ברף ראייתי נמוך. לדבריו, המשיב לא ידע כלל על היות הרכב גנוב ולא היה מעורב באופן כלשהו בדרישת 'כופר' מהמתלונן. הוא, לא ניהל כל משא ומתן, לא פגש במתלונן ולא קיבל ממנו דבר. אין גם כל טענה למעורבותו בהעברת הרכב לידי המתלונן.

7. השיחות, שנקלטו במסגרת האזנות סתר עליהן נסמכת המבקשת בראיות הלכאוריות, לא נתמכו בחוות דעת של מומחה לזיהוי קולו של המשיב. כל שהוגש אינו אלא מזכר בדבר זיהוי הקול, שאין לתת לו משקל כלשהו.

עם זאת, המשיב לא חולק על היות הרכב גנוב (על הגניבה ראו: תע"צ (סומן 2) בנוגע למעבר הרכב במנהרת נעמי שמר במועד הגניבה והודעות המתלונן (סומנו 1-2)).

8. לעניין תנאי השחרור טען המשיב, כי אין להאריך את מעצר הבית עד תום ההליכים המשפטיים כי אם, להורות על שחרורו לביתו בכפר עקב. יכול, שהשחרור יותנה בהפקדה נוספת בסך של 5,000 ₪ לסכום שהופקד ולערבות צדדי ג' בסך של 100,000 ₪ שהועמדה כבר.

המבקשת התנגדה לשחרור המשיב לתחומי הרש"פ שלא יהיה בו כדי לאיין את עילות המעצר ולא יהיה בידה להבטיח קיום תנאי השחרור.

ראיות לכאורה:

9. חומר החקירה שהוגש לעיוני, כולל האזנות סתר ממועד אירוע הגניבה ביום 17.11.2020 (להלן: "מועד הגניבה"). ביניהן, שיחות של המשיב בכינוי קיטו, עם מועדא ובאסל ו/או מי מהם, ועם אחרים.

10. האדי אבו שריף, אמר בחקירתו כי המשיב מכונה קיטו ואחיו, הוא מועדא (שורות 122-152 בהודעה 19).

אבו שריף גם זיהה את מועדאד ואת המשיב, קיטו, בהיכנסם לחדר החקירות (שורות 136-137 ו-153) וידע לומר על עיסוקו של המשיב, בשטיפת רכבים וגז (שורות 145-147).

מוחמד שאהין (בהודעה שסומנה 18) זיהה בחקירתו את קולו של המשיב בשיחה שהושמעה לו מהאזנת סתר (שיחה 8033) משעה 11:32 במועד הגניבה. השיחה, התנהלה בינו ובין המשיב, מכרו - כדבריו, המתגורר בקלנדיה או בכפר עקב ומכונה "קיטו". תוכנה של אותה בנוגע לרכב מאזדה שחורה, ששאהין הביא עם אחר (שורות 77-85).

שיחה אחרת מהאזנת סתר (שיחה 8055) שהושמעה לשאהין, הוא זיהה את קולו ואישר כי כינויו הוא "אוזו" (שורה 193). כמו כן, הוא זיהה את קולו של קיטו ואישר כי אכן שוחחו זה עם זה (שורות 126-130 ו-149-160 בהודעה 18). שאהין גם זיהה את קיטו בתמונה שהוצגה לו במסגרת חקירתו (שורה 238 בהודעה).

11. לאור האמור, בעניין זיהוי קולו של המשיב ע"י מעורבים אחרים שאישרו את דבר קיום השיחות עמו מהאזנות סתר שהציגה המבקשת ואישרו דבר כינויו כ"קיטו" כמוזכר גם בהאזנות הסתר הגעתי למסקנה כי זוהה לכאורה קולו של המשיב בהאזנות הסתר, אשר לתוכן - אדרש להלן.

אוסף, כי עתי למסקנה כי זוהה לכאורה קולו של המשיב בשיחות מהאזנות הסתר. כמו כן, ניתן אישור ממחלקת הפקת שמע (סומן מו) על זיהוי קולו של המשיב בהאזנות הסתר בהשוואה לקולו בחקירתו. אמנם, לא הוגשה חוות דעת של מומחה אך אין להידרש במסגרת ההחלטה, לשאלת משקל האישור שניתן, ע"י מי שלכאורה מיומן בכך (ראו: ת"פ 4433/09/12 **מדינת ישראל נ' יעקב גראד ואח'** (7.09.2017) להלן: "**פרשת גראד**").

12. בחנתי את תוכן של השיחות מהאזנות סתר ואת חומרי החקירה האחרים.

האזנות הסתר, הן משיחות שהתקיימו במועד גניבת הרכב. רכב, מסוג מאזדה 6 וצבעו שחור, אשר נגנב מפסגת זאב בסמוך לשעה 05:00 (שורות 2-3 ו-17 בהודעת המתלונן (סומנה 1)). ברכב, מותקנים ג'נטים ונקרא פרימיום 6 (הודעת המתלונן (סומנה 4) שורות 37-38).

בהאזנת הסתר של שיחה בין המשיב - קיטו עם אחר - טרי, משעה 06:25 ממועד הגניבה (שיחה 8024) אומר טרי: "**הכנסתי לך 6 פרימיום אחי**", והוסיף, כי השאיר אותו ליד הבית של סבא של קיטו. במענה לשאלת המשיב אמר טרי כי הרכב, הובא מהפסגה (שורות 4-8 ו-16).

13. סמיכות הזמנים, מהשעה בה נגנב הרכב ועד העברתו למחנה הפליטים, בחלוף כשעה וחצי; זיהוי הרכב בשיחה עם קיטו 6 פרימיום והבאתו, להבדיל מקנייתו, מהפסגה (כהודעת המתלונן על גניבתו מפסגת זאב), יש בהם משום ראיות לכאורה לעניין החזקת הרכב, בידיעת המשיב להיותו גנוב. כך גם עולה, משיחה של המשיב עם רגאאי, בשעת צהריים במועד הגניבה. שם, שואל המשיב אם רגאאי ראה "**מה**"

שהביאו בבוקר ורגאאי משיב: **"ה-6?"**. קיטו מוסיף **"עליה יש קצת עבודה"** (שיחה 8044, שורות 41-46), מה שמעיד על החזקה לכאורה של המשיב ברכב הגנוב והוא, זה שידאג לבצע בו את הטיפול הנדרש. בדומה לכך מצינו בשיחה 8033 בין המשיב ל'אזוז'. אזוז, מספר למשיב על גניבת רכב וקיטו מצדו, מספר לאזוז על גניבת רכב 6 פרימיום, שנמצא כעת בקלנדיה (שורות 30-32) שקיטו מספר שכבר 'ניקו' אותו (שיחה 8039, עמ' 2).

14. לאור כל האמור אני קובעת כי קיימות ראיות לכאורה לעניין האישום של החזקת רכב גנוב בידי המשיב.

15. בחנתי את חומר החקירה בנוגע לאישום השני, של סחיטה באיומים.

משיחות של המשיב עם באסל עולה לכאורה, כי הגיע לידיעתם דבר החיפוש אחר הרכב על ידי המתלונן. באסל, מורה למשיב שלא לגלות לאף אחד כי הוא מחזיק ברכב והם דנים ביניהם, אם לבקש 15 או שמא "זה הרבה" עבור הרכב (עמ' 1 בשיחה 8039).

בסמוך לאחר אותה שיחה, מתקיימת שיחה נוספת (2880) משעה 15:35 ביום הגניבה, בין באסל, מועאד וקיטו. שוב, באסל אוסר על השניים, לספר לאף אחד על הרכב. הוא מספר, שהתקשרו אליו לברר אם **"נכנסו מאזדות 3, 6 או משהו"** (עמ' 2). מהשיחה עולה כי המשיב, ער לכך שעשו שלרכב אין ביטוח בתוקף (עמ' 3) ובהמשך כבר ידוע לו היטב כי הרכב **"על שמו של מישו יהודי ואין לו ביטוח לסיכום"** (שורה 109 ו-131 בשיחה 2880). הם מדברים ביניהם, בעניין גובה הכופר שיידרש להחזרת הרכב. המשיב (ואחיו) אמרו **"שלא יורדים מעל ה-20,000 יפה"** (עמ' 5) ואם לא כן, **הרכב לא יוחזר** (עמ' 6-8). בנסיבות אלו ובהיעדר ביטוח לרכב, הם ימינו עד שהבעלים יגיע **"ויתחנן על המאזדה"** (שורות 137 ו-155).

בסופו של יום במועד הגניבה (כעולה לכאורה משיחה 8059) מועאד מודיע לקיטו כי **"הבן אדם משלם 17 עכשיו"**. קיטו, נותן לו הוראות כמה כספים לשלם לבאסל וכמה לקיטו שהעיד על עצמו בשיחה כי הוא **"לחוץ לכסף"** (עוד ראו: שיחה 2885 שורה 57; מזכר (סומן 7) לממצאי מחת"ק ממכשיר של מועאד ואבו שריף, סעיף י"ב, בעניין הכופר). על הכופר וסכומו, מצינו גם בהודעת המתלונן (סומנה 4, עמ' 1) באופן המתיישב עם השיחות בהאזנות הסתר. לדברי המתלונן, ן, תחילה נידרש לשלם 20,000 ₪ ולאחר מו"מ הוסכם על סך של 17,000 ₪ (להלן: **"הכופר"**). הכופר, שולם בשעת צהריים במועד הגניבה בדיעה של המתלונן והמשיב, שהרכב נעדר ביטוח מקיף.

16. כל האמור מביא למסקנה כי הונחה תשתית ראייתית לכאורית לדרישת כופר על ידי המשיב מבעל הרכב כתנאי, להחזרת הרכב לידי. המשיב, היה בין יוזמי הדרישה לתשלום הכופר, בצוותא עם האחרים, להעברת הכספים מהמתלונן עבור החזרת הרכב הגנוב. מהאזנות הסתר עולה כי הובהר היטב ע"י המשיב ויתר הנאשמים, כי יש להודיע ל**"יהודי"** שלא יקבל את הרכב, אם לא ישלם את הכופר.

בכך, יש משום קיום לכאורה של היסוד הנפשי והעובדתי של עבירת הסחיטה באיומים, בהתאם לסעיף 428

סיפא לחוק העונשין (ראו: פרשת גראד; ע"פ 640/15 אלקריאוי נ' מדינת ישראל (24.8.2015); ת"פ 10139-07-09 מדינת ישראל נ' פאדי נפעא (23.7.2009); ות"פ 3514-04-09 מדינת ישראל נ' פאדי נפעא (21.4.10); ע"פ 1533-2-11 סאלם אבו כף נ' מדינת ישראל (20.04.2012)).

17. לאחר שקבעתי כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום, מבלי שאדרש לצורך החלטתי לשאלת משקלן או מהימנותן, כי אם לפוטנציאל הראייתי להרשעתו לאחר עיבודן במסגרת ההליך העיקרי (בש"פ 2201/15 זניד נ' מדינת ישראל (5.5.15); בש"פ 10349/09 מדינת ישראל נ' פלוני (5.1.10)), יש להידרש לשאלת קיומה של עילת מעצר.

עילת מעצר:

18. עבירה של סחיטה באיומים, מקימה מסוכנות. בפרט, נוכח ביצועה בצוותא עם הנאשמים האחרים, בתכנון מראש של המהלכים ובתחכום רב. זאת, לאחר שקדמה לאותה עבירה החזקה של הרכב הגנוב בידי המשיב לכאורה.

19. על בית המשפט, להתחשב ביחסי הכוחות בין עוצמת עילת המעצר - עוצמת הראיות - וטיבה של חלופת המעצר (בש"פ 6722/15 ניג'ם נ' מדינת ישראל (26.10.15)).

בעניינינו: עוצמת הראיות גבוהה; בעבירה של הסחיטה באיומים טמונה מסוכנות לפי טיבה ונוכח אופן ביצועה. זאת בנוסף ומעבר לעברו הפלילי של המשיב, המביאים למסקנה, כי אין לאיין את המסוכנות, בהימצאות המשיב כבקשתו במקום מגוריו, בתחומי הרש"פ. מקום, ממנו עלה בידו לבצע לכאורה את העבירות, בצוותא עם יתר הנאשמים ועם אחרים שטרם אותרו.

20. לפיכך, אני מורה על הארכת תנאי השחרור כמובא בהחלטה, עד תום ההליכים המשפטיים.

בטרם חתימה אוסיף, ככל והמשיב יבקש להיות בחלופה אחרת בתחומי ישראל, תידון בקשתו.

ניתנה היום, ו' שבט תשפ"א, 19 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.

חתימה